

Byl jsem spoluorganizátorem jedné veřejné akce.

Svůj díl programu připravovali taky naši mladí, kteří mě požádali o závěrečná režijní doporučení. Krásně jim to šlo, ale snažil jsem se z nich vymáčknout dostupné maximum, aby to měli ještě o trochu lepší... O přestávce za mnou přišla jedna holčina a povídá: „Pavle, usměj se na nás trochu!“ Co to má znamenat? Pozvali mě, abych jim pomohl k ještě skvělejšímu výkonu, a ona mi řekne „usměj se na nás trochu!“ O co tu vlastně jde? O kvalitní výsledek nebo o tvoje pocity? říkal jsem si sám pro sebe...

Ta výzva se mi ale nevyžádaně vracela v mysli ještě několik dnů: „Usměj se na nás trochu!“ Připouštím, že tehdy jsem se neusmíval tolik jako v současnosti. Nepochybně by to v některých situacích bylo pomohlo. Nejen tamtěm mladým, ale lidem kolem mě všeobecně. Když jsem se postupně učil trochu víc se usmívat, postřehl jsem, že lidem se se mnou najednou líp a svobodněji komunikuje, pozorněji mi naslouchají. Uvědomil jsem si, že výraz naší tváře je prvním a vlastně hlavním bodem pozornosti lidí!

**Krásu své tváře můžeme ovlivnit jen málo,
ale její výraz můžeme ovlivnit opravdu hodně!**

„To se mám přetvařovat?“ řekne mi občas někdo na tyto myšlenky. Rozhodně se nepřetvařuj! Změň svůj vnitřní postoj! Postoj k sobě samému, postoj k lidem kolem sebe. Ale možná nejdřív postoj k Ježíši a k jeho povolání, které Ti dal!

Když pozoruji některé křesťany, jak o nevěřících mluví a jak k nim pak přistupují, nejraději bych řekl: „Usměj se na ně trochu!“ Primárně by to znamenalo: změň svůj postoj k nim a navenek ho pak taky vyjádři. Odhalení moci úsměvu bylo dalším průlomem v mojí komunikaci s lidmi všeobecně; a samozřejmě i s nevěřícími...

Usměj se na nás trochu